

(Влиза отъ дъсно Тахсинъ паша съ свита та си, бееве, ефендета, слуги и Найденовъ).

ЯВЛЕНИЕ III.

Съшти ти, Тахсинъ-паша, свита.

Найденъ, (На страна).

И синъ ми съ него! . . . За това ли доживѣхъ до тия години? . . .

Тахсинъ паша.

Народъ тъ се весели. Откакъ съмъ дошълъ въ земята ви, за пръвъ пътъ се обрадва така силно душа та ми.

(Беевете и Маринъ се покланятъ).

Маринъ.

Голѣма честъ ни правите, паша ефенди. Много слабо изражаваме чувства та на радостъ, която вълнова души ти ни.

Тахсинъ паша.

Всичко у васъ е очарователно. Ако отъ мѣстоположение то на градъ тъ ви нѣма по-величествено и по-живописно на свѣтъ тъ, то и никадѣ нѣма народъ по-веселъ и по-привлекателенъ. Длъжностъ ште ми бѣде при всякой сгоденъ случай да дохождамъ тука, за да прѣкарвамъ по нѣколко честити дни между васъ.

Единъ Бей.

Подъ царска та сѣнка ште се трудимъ да се отсраимъ по-добрѣ другъ пътъ.

Маринъ, (Къмъ Стоя и Найдена).

Видите ли? Не ли ви казвахъ? Медъ капе отъ уста та му.

Тахсинъ паша.

Кажете ми нужди ти на градъ тъ си. Единъ длъгъ ште ми бѣде да оставя на Търново свидѣтелства за моя та благодарностъ.

Единъ бей, (на сѣбѣтъ си).

Сега му е врѣме то да искараме отъ хазна та нѣ-